ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΙΩ. ΣΑΒΡΑΜΗ, Καθηγητοῦ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

('Ανατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἐκκλ. Φάρου»).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον
1933

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΙΩ. ΣΑΒΡΑΜΗ, Καθηγητοῦ.

Τῷ [illegible] κυρίῳ [illegible]
Μιλτιάδῃ Σταμούλῃ
μετὰ βαθυτάτης [illegible]
[illegible]

ΕΚ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Εὐάγγελος Σαβράμης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἐκκλ. Φάρου»).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον
1933

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΩ ΓΕΡΑΡΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΧΙΟΥ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΩ

ΤΩ ΑΠΟ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΠΟΛΕΩΣ

ΕΜΩ ΔΕ ΠΟΛΥΣΕΒΑΣΤΩ ΣΥΜΠΟΛΙΤΗ

ΕΥΛΑΒΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Ὁ Ἡρακλείας Ἰγνάτιος (1) ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Λέρῳ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1765—1768, Ἰωάννης κατὰ κόσμον καλούμενος, ἀφ' οὗ τὰ κοινὰ γράμματα ἐδιδάχθη ἐν τῇ Σχολῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Κων)πολιν καὶ ἀπεστάλη εἰς Μυριόφυτον πρὸς τὸν ἐκεῖ ἐπίσκοπον, τὸν θεῖον αὐτοῦ Μελέτιον, τὸν εἶτα Ἡρακλείας (1794—1821). Ἐκεῖ διήκουσεν ἅπασαν τὴν ἐγκύκλιον παίδευσιν ὑπὸ τὸν διδάσκαλον Ἰωάννην Λεοντόπουλον τὸν ἐκ Μυριοφύτου. Ἐχειροτονήθη ὑπ' αὐτοῦ ἱεροδιάκονος, Ἀρχιμανδρίτης, διορισθεὶς εἶτα καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας.

Παραιτησαμένου δὲ τοῦ θείου αὐτοῦ Μελετίου κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1821, ἐχειροτονήθη κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἔτους τούτου ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Εὐγενίου τοῦ ἀπὸ Πισιδίας Μητροπολίτης Ἡρακλείας, ὁ διατελέσας τοιοῦτος μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐπελθόντος κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1830, ὅτε διεδέχθη αὐτὸν ὁ Τυρολόης Διονύσιος ὁ Βαριάμογλους (2) ὁ ἐκ Σμύρνης.

Ὁ Ἰγνάτιος διετέλεσεν Ἔφορος (3) τοῦ Κοινοῦ τῆς Με-

---

(1) Μ. Γεδεών, Ἔγγραφοι Λίθοι καὶ Κεράμια (ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»). Ἐν Κ)πόλει 1892, σελ. ρνγ΄.

Τοῦ αὐτοῦ, Θρακικά. Μνήμη Γανοχώρων, Μέρ. Γ΄, σελ. 253. Ἐν Κ)πόλει 1913 (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τόμ. ΛΒ΄).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀποσημειώματα Χρονογράφου, Μέρ. Α΄ σελ. 112. Ἐν Ἀθήναις 1932.

(2) Τοῦ αὐτοῦ, Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, τόμ. Α΄ τεῦχ. β΄ σελ. 282—285. Κων)πολις 1911. Πρβλ. Εὐστρατίου Δράκου, Ἀρχιερεῖς τριῶν Θρακικῶν ἐπαρχιῶν ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», τόμ. Ι΄ (1890), Κων)πολις, σελ. 220—221.

(3) Οἱ ἔφοροι ἀρχιερεῖς ἦσαν ἑπτὰ ἢ ἐκ τῶν συνοδικῶν ἢ καὶ ἐκ τῶν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

γάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παραμένων πάντοτε ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ἐκ τούτου εἶχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἐφορευομένων Ἀρχιερέων καὶ Λαϊκῶν. Ἡ ἀλληλογραφία αὐτοῦ περιεσώθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 145 Κώδικι τῆς ἐν Ἀθήναις Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων (4), ἐν ᾧ περιέχονται ἅπασαι αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ, αἵτινες εἶναι ἀντίγραφα τούτου, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ (φ. 2α), ἔνθ' εὑρίσκομεν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ὅλου κώδικος «Κόπια», πλὴν ἐλαχίστων, ὧν ἡ ἀντιγραφὴ ἐγένετο ὑπ' ἄλλου λόγῳ ἀσθενείας αὐτοῦ. Ἄρχεται δ' αὕτη ἀπὸ τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1824 μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου 1829, καὶ ἄλλαι μὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι αὐτοτελεῖς, ἄλλαι δέ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, περιληπτικαί.

Ἐκ τοῦ κώδικος δημοσιεύω ἐνταῦθα τοὺς δύο ὑψηλοὺς ὁρισμοὺς τοὺς ἀπευθυνομένους πρὸς τοὺς Αὐθέντας Βλαχίας καὶ Μολδαυΐας, τοὺς ἀποσταλέντας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας Ἰγνατίου πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Γρηγόριον Γκίκαν, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἷς ἐξεδόθη τῷ 1237 ἔτει ἤτοι τῷ 1821 καὶ ὁ δεύτερος τῷ 1242 ἤτοι τῷ 1826 ἔτει (5). Οἱ ὁρισμοὶ οὗτοι εἶναι

γερόντων τῶν διαμενόντων ἐν Κ)πόλει, ἤτοι ὁ Ἐφέσου, ὁ Ἡρακλείας, ὁ Κυζίκου, ὁ Νικομηδείας, ὁ Νικαίας, ὁ Χαλκηδόνος καὶ ὁ Δέρκων. Οἱ ἔφοροι ἦσαν πάντοτε ἀρχιερεῖς καὶ ἀνελάμβανον τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διαμενόντων ἀρχιερέων, ἕκαστος δὲ τούτων εἶχε περὶ τοὺς δέκα καὶ πέντε ἐφορευομένους ἀρχιερεῖς ἢ καὶ περισσοτέρους. Οἱ ἐπίτροποι ἦσαν δύο ἐκ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων καὶ δὴ τῶν γερόντων, οἵτινες ἦσαν πάντοτε συνήθως συνοδικοί, ἢ καὶ τρεῖς, οἵτινες μετὰ δύο ἢ τριῶν λαϊκῶν ἐπεμελοῦντο τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐξελέγοντο κατ' ἔτος, ἡ δὲ διαχείρισις τῶν Οἰκονομικῶν ἦτο ἐνιαύσιος, ἔπειτα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρχιερέων ἔφθασε κάποτε μέχρι τῶν πέντε, ηὐξήθη ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν λαϊκῶν, ὅστις τῷ 1755 ἐπὶ Π)άρχου Κυρίλλου Ε' τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας ἔφθασεν εἰς δώδεκα. Περὶ αὐτῶν πλείονα ἴδε παρὰ τῷ Μ. Ἰ. Γεδεών, ὁ Ἀρχαιότερος Κῶδιξ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», ἔτ. Ι (1890), σελ. 146 κἑ. 148, 154, 157 κἑ.

(4) Σπ. Λάμπρου, Νέος Ἑλληνομνήμων τόμ. Ε' σελ. 324—325. Περὶ τοῦ κώδικος τούτου δημοσιεύω προσεχῶς διεξοδικὴν μελέτην.

(5) Ἡ μετατροπὴ τῶν Ἀραβικῶν ἐτῶν εἰς Χριστιανικὰ ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τύπων τοῦ εὐγενεστάτου φίλου κυρίου Εὐγενίου Μιχαηλίδου, Δρος τῆς Ἀραβικῆς Φιλολογίας κλπ. Ὁ τύπος εἶνε ὁ ἑξῆς: Χριστιανική = Ἀραβική $- \frac{\text{Ἀραβική}}{33} + 621$ ἤτοι $1237 - \frac{1237}{33} + 621 = 1821$. Ὁμοίως καὶ $1242 - \frac{1242}{33} + 621 = 1826$
Ἴδε Εὐγενίου Μιχαηλίδου, Σταθεροὶ τύποι πρὸς μετατροπὴν ἡμερομηνίας Χριστιανικῆς εἰς Ἀραβικὴν καὶ τἀνάπαλιν ἐν «Νέᾳ Σιὼν» τόμ. ΙΗ' (1923). Ἐν Ἱεροσολύμοις σελ. 685—687. Ἐνταῦθα ἀναφέρει καὶ ἄλλους τύπους μετατροπῆς Χριστιανικῆς ἡμερομηνίας εἰς Ἀραβικὴν καὶ τἀνάπαλιν.

ἀπὸ ἱστορικῆς κυρίως ἀπόψεως ἄξιοι δημοσιεύσεως διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μοναστηριακοῦ ζητήματος (6) τῶν ἐν Βλαχίᾳ καὶ Μολδαυΐᾳ Προσκυνημένων Μοναστηρίων ἢ Γραικικῶν, ὡς ἐκαλοῦντο.

Μέχρι τοῦ 1821 ἡ κατοχὴ καὶ ἡ ἐξουσία τῶν κτημάτων τούτων τῶν Μονῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐν ταῖς Παραδουναβείοις ἡγεμονίαις ἦτο ἀνενόχλητος, ὅτε διὰ δόλου καὶ τῆς συκοφαντίας τῶν Βουλγάρων ἡ Πύλη διὰ Ἀρζιχαλίου (ἐκδοθέντος τῷ 1821) ἐξεδίωξε ἐκεῖθεν τοὺς ἡγουμένους τῶν Μοναστηρίων. Ἐκ τῶν κατὰ τὸ 1823 αἰτήσεων τῶν ἡγεμόνων Βενιαμὶν καὶ Στοῦρτζα, ὅπως κυβερνῶνται ταῦτα ἐπιτοπίως, καταφαίνεται, ὅτι οὗτοι ἐσκόπουν τὴν ἁρπαγὴν τῶν κτημάτων τούτων, τοῦθ' ὅπερ ἀπέκρουσεν ὅμως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐν τούτοις ἡ Βλαχία ἐπὶ ἑξαετίαν ἐσφετερίζετο τὰς προσόδους αὐτῶν, καὶ μόλις τῷ 1826 διὰ Βασιλικοῦ ὁρισμοῦ ἐκδοθέντος τότε, καὶ διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ρωσσίας, ἐπετράπη ἡ ἐπαναφορὰ τῶν ἡγουμένων καὶ ἡ διοίκησις αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν. Ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς κώδιξι σώζεται ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος (7) τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1827 πρὸς τὸν Μητροπολίτην Οὐγγροβλαχίας Γρηγόριον, ὅτι ἐκδοθέντος νεωστὶ ὑψηλοῦ ὁρισμοῦ ἐπιτάσσοντος, ἵνα τὰ αὐτόθι μοναστήρια τῶν Ἁγίων Τόπων διοικῶνται, καθὼς καὶ πρότερον, ὑπὸ τῶν Ἁγιωτάτων Θρόνων, ἔρχονται αὐτόσε ἔξαρχοι τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τοῦ Ἄθωνος, τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ τοῦ Σινᾶ πρὸς ἐγκατάστασιν ἡγουμένων καὶ ἐξέλεγξιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ἑξαετίας, καθ' ἣν ἀπηγορευμένη ἡ ἀπ' εὐθείας διοίκησις αὐτῶν. Ἐπίσης σώζεται καὶ ἐ-

---

(6) Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Φιλαρέτου Βαφείδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τόμ. Γ' (1453—1908) σελ. 354—364. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1928.

(7) Ἀρχ. Καλλινίκου Δελικάνη, (νῦν Καισαρείας), Πατριαρχικὸς κατάλογος τῶν ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακείου σῳζομένων ἐπισήμων Ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων περὶ τῶν ἐν Ἄθῳ Μονῶν. Ἐν Κ)πόλει 1902. Τόμ. Α' σελ. 30. Πρβλ. Τόμ. Γ' σελ. 520. 521.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τέρα ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου τῆς 11 Μαρτίου 1828 πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Οὐγγροβλαχίας εὐχαριστήριος ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῶν ἐν Βλαχίᾳ Μοναστηρίων ταῖς Κυριάρχοις Μοναῖς, καὶ τῇ ἀναγνωρίσει τῶν ἐξάρχων (8).

ΚΩΔ. 145. (φ. 23α — 23β).

«Μετάφρασις τῶν πρὸς τοὺς Αὐθέντας τῆς Βλαχίας, καὶ Μολδαυΐας δύο ὑψηλῶν ὁρισμῶν, περὶ τῶν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ Ἐπαρχίᾳ Ἱερῶν μοναστηρίων, καὶ τῶν προσκειμένων αὐτοῖς βακουφικῶν μουλκίων. κ.τ.λ..

Πρόκριτε μεταξὺ τῶν πρωτίστων τοῦ ἔθνους τῶν Χριστιανῶν, Γρηγόριε Γκίκα Βοεβόδα Βλαχίας περισωθείησαν τὰ τέλη σου ἐπ' ἀγαθῷ· φθάνοντος τοῦ παρόντος βασιλικοῦ μου σημείου, γνωστὸν ἔστω, ὅτι ἀγκαλὰ καὶ κατὰ τὸ 1237: ἔτος, τόσον ἀπὸ μέρους σου, ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους μερικῶν πογιάριδων, εἶχε δοθῆ ἐν εἴδει μαχζαρίου ἀρζιχάλι παρακλητικόν, τὸ ὁποῖον μεταφρασθὲν διελάμβανεν, ὅτι ἐπειδὴ εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Φαναριωτῶν αὐθεντῶν, ἓν σύστημα Ῥωμαίων καλογήρων, ἀπερχόμενον εἰς τὰ μοναστήρια τῆς Ἐπαρχίας ταύτης, καὶ δυναστικῶς ἐκεῖσε παροικοῦν, κατετόλμα, καὶ ἐπεχείρει ἔργα ταραχῆς, καὶ διαφόρων σκανδάλων. Τοῦτο μὲν ἐξ ὁλοκλήρου ἐκεῖθεν ν' ἀποβληθῇ, διὰ δὲ τὰ ἀπὸ Βλαχίας σιτηρέσιά των, ὁποῦ εἶναι προσδιωρισμένα νὰ δίδωνται εἰς μοναστήρια κείμενα εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἐπικρατείας μου, ὀψέ ποτε κατὰ τὴν χρείαν τινός, ἡ δόσις ἤθελεν ἀναβληθῆ, ὁ Κωνσταντινουπόλεως τῶν Ρωμαίων Πατριάρχης, ἐκεῖ μέν, νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ στέλλωνται καλόγηροι Ῥωμαῖοι, νὰ δίδῃ δὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν Πόρταν τακρίρι, καὶ νὰ τὰ ζητῇ, καὶ ἡ Πόρτα νὰ δηλοποιῇ τοῦτο εἰς τὸν καπουκεχαγιᾶν τῆς Αὐθεντείας, καὶ οὕτω διευθετηθὲν τὸ πρᾶγμα, νὰ ἔρχωνται ἐκεῖθεν τὰ τοιαῦτα σιτηρέσια, καὶ νὰ διανέμωνται εἰς τοὺς τόπους των· καὶ ἀγκαλά, ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην ζήτησίν σας, κατὰ τὸ ἀνακτορικὸν μονχάττι, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ζιλκαδὲ τοῦ ῥηθέντος ἔτους εἶχεν ἐκδοθῆ ἐπὶ τούτῳ ὑψηλὸς βασιλικός μου ὁρισμός, μ' ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ καὶ ἐγένετο καταφανές, ὅτι τὸ παλαιὸν εἰσόδημα τῶν ἐν Βλαχίᾳ μοναστηρίων, καὶ τῶν βακουφικῶν μουλ-

---

(8) *Τοῦ αὐτοῦ, Πατριαρχικὰ Ἔγγραφα, τόμ. Γ' σελ. 524. Κ)πολις 1905, πρβλ. τόμ. Α' σελ. 30.*

κίων, (τῶν ὁποίων ἡ κυριαρχία, καὶ ἡ διοίκησις ἦτον ἀνέκαθεν ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς ἐν Βλαχίᾳ εὑρισκομένους ἐπιτρόπους, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου, καὶ τῶν ἁγιορειτῶν) ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐστάλη ἐγκαίρως, τὸ περισσότερον μέρος καταδαπανᾶται εἰς χεῖρας ἑνός, καὶ ἄλλου, καὶ τὸ τοιοῦτον προξενεῖ εἰς αὐτοὺς οὐ μικρὰν ζημίαν, καὶ ἐπειδὴ ὁ ῥηθεὶς Ἱεροσολύμων, Σιναίου, καὶ οἱ ἐπίτροποι τοῦ ἁγίου Ὄρους κατ' αὐτάς, δι' ἐνσφραγίστου ἀρζιχαλίου των ἐνθέρμως ἐζητήσαντο νὰ γίνῃ μερχαμέτι εἰς τὴν ἀθλίαν των κατάστασιν, καὶ ἀνακτορικός μου μουσαδές, ὥστε κατὰ τὸ παλαιόν, ἡ κυριαρχία, καὶ οἰκονομία τῶν ἐν Βλαχίᾳ μοναστηρίων, καὶ τῶν βακουφικῶν μουλκίων των, νὰ ἦναι εἰς αὐτοὺς ἀνατεθειμένη· ἀγκαλὰ καὶ κατὰ ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὴν ζήτησίν σας, ὁ βασιλικός μου Ἰραδὲς εἶχε θεμέλιον, καὶ βάσιν τὸ νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως διὰ τοῦ καπουκεχαγιᾶ τῆς αὐθεντείας, καὶ νὰ διανέμωνται εἰς τοὺς τόπους των, ὅσα καὶ ἂν ἦναι τὰ εἰσοδήματα τῶν ἐν Βλαχίᾳ μοναστηρίων, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς μοναστήρια κείμενα εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἐπικρατείας μου, μ' ὅλον τοῦτο, μακρὰν τοῦ νὰ γίνῃ ἡ τοιαύτη πρᾶξις ἔθος, ἐπειδὴ καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἑκατέρωθεν διαρκέσασα λογομαχία δὲν ἠμπόρεσαν νὰ λάβουν κἀνένα τέλος, καὶ ἐπειδὴ ἐξηκριβώθη, ὅτι τὸ πρᾶγμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προξενεῖ οὐ μικρὰν ἀδικίαν, εἰς τοὺς ῥηθέντας καλογήρους, διὰ ταῦτα πάντα εἰς ἔλλειψιν πάσης λογοτριβῆς, ἐπειδὴ καὶ δὲν φείδομαι τοῦ βασιλικοῦ μου μουσαδέ, καὶ τὸ μερχαμέττι, κατὰ τὸ περὶ τούτου ἐκδοθὲν ἀνακτορικόν μου χάττι, ἐκδίδεται ὁ παρὼν ὑψηλὸς Βασιλικὸς ὁρισμός μου διαληπτικὸς τοῦ ὅτι τὸ εἶδος τῆς κυριαρχίας, καὶ διοικήσεως τῶν ἐν Βλαχίᾳ μοναστηρίων, μεταφέρεται εἰς τὴν παλαιὰν μορφήν του, ἐπὶ συνθήκῃ τοῦ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τὸ μαριφέτι τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πιστοὶ καὶ τίμιοι νὰ ἐκλέγωνται παπάδες, καὶ νὰ στέλλωνται εἰς τὴν Βλαχίαν, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν μοναστηρίων καὶ μουλκίων, καὶ εἰς τὴν λῆψιν, καὶ δόσιν τῶν προϊόντων, οὐδεὶς οὐδαμοῦ νὰ εἰσχωρῇ· οἱ ἐκεῖσε ἀπερχόμενοι καλόγηροι εὐτάκτως νὰ φέρωνται, καὶ τῶν τοιούτων ὀψέ ποτε ἄτακτον κίνημα φωραθῇ, ἢ ἤθελε γίνῃ ζικιαγέτι ἀπὸ μέρους τοῦ τόπου, νὰ γίνηται ἀκριβὴς ἐπιστασία, καὶ παιδεία πρέπουσα καὶ πάλιν μὲ τὸ μαριφέτι τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀντ' αὐτῶν, ἄλλοι πιστοὶ καὶ τίμιοι παπάδες ἐκλεγόμενοι, ἐκεῖσε νὰ στέλλωνται ἐκ τῶν φυγάδων παπάδων, ὅ-

σοι ἐπὶ τῆς προλαβόντως ἐκεῖσε φανείσης ἀποστασίας φωραθῶσι κατ' ἀλήθειαν ἐγκληματίαι, τοῦ ὅτι ἐβοήθησαν, ἢ ἔκλιναν εἰς τοὺς ἀποστάτας, εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ πατῶσιν εἰς τὰ μοναστήρια· τὰ μοναστήρια νὰ διοικῶνται παρ' αὐτῶν, αἱ περὶ μοναστηριακῶν τόπων, μουλκίων, κτημάτων, καὶ τῶν τοιούτων, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε ἐκ πλαγίου ὑποθέσεις ἀληθῶς, καὶ πραγματικῶς ἐξηκριβωμέναι, καθὼς ἦτον, νὰ τρέχωσι, νὰ θεωρῶνται, καὶ νὰ ἔχουν τὴν ἀρχαίαν περίθαλψιν, καὶ τὸ κῦρος, καὶ τελευταῖον, ὅλαι αἱ ὑποθέσεις των μετ' εὐθυδικίας νὰ διευθετῶνται, ὅθεν πεπεισμένος σὺ ὁ ρηθεὶς αὐθέντης τῆς Βλαχίας ὅτι ἐγένετο ἤδη ἀνακτορικὸς μουσαδές, ὥστε τῶν ἔκπαλαι ἐξουσιαζομένων, καὶ διοικουμένων ὑπὸ Ῥωμαίων παπάδων ἐν Βλαχίᾳ μοναστηρίων, καὶ βακουφικῶν μουλκίων, εἰς τὸ ἑξῆς ἡ βάσις εἶναι τὰ εἰρημένα σουρούτια, καὶ ὅτι μὲ τὸ μαριφέτι τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου θέλει γίνεται ἡ ἐκλογή, καὶ ἐγγύησις τῶν ἐκεῖσε στελλομένων παπάδων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐξουσίαν, θέλει εἶναι ἡ κυριαρχία, καὶ διοίκησις τῶν μοναστηρίων· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ἤθελες στοχασθῇς εὐαρφόρμως, ὅτι ἡ βασιλική μου θέλησις τοῦ νὰ ἐνεργηθῇ ποτὲ τὸ παραμικρότερον, ἀπ' ἐναντίας τῶν εἰρημένων σουρουτίων, σὲ προστάττω διὰ τοῦ παρόντος ὑψηλοῦ φερμανίου μου, νὰ ἐνεργήσῃς, καὶ νὰ φερθῇς ὡς ἀνωτέρω, ἀπεχόμενος τῶν ἐναντίων, ἅμα λοιπὸν ὁποῦ φθάσει τὸ Ἱερόν μου θέσπισμα, μακρὰν ὅλως παντὸς ἐναντίου κινήματος, θέλεις φερθῇ ἀπαραλάκτως, ὡς προστάτεσαι· οὕτω γίνωσκε, καὶ τῷ Ἱερῷ τούτῳ σημείῳ πεισθείς, ὑποτάγηθι.

Περὶ τὰς ἀρχάς : τοῦ ζὶλ χιτζέ : τοῦ 1242 : ἔτους».

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ κώδικος δημοσιεύω ἐνταῦθα καί τινας ἐπιστολὰς τοῦ Ἡρακλείας Ἰγνατίου, μίαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Σερβίας Μίλον Ὀβρένοβιτς, μίαν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως Γεράσιμον τὸν ἀπὸ Προύσης ὄντα ἐν τῇ φυλακῇ ὡς ὅμηρον, καὶ μίαν πρὸς τὸν Διδυμοτείχου Καλλίνικον τὸν ἀπὸ Δρύστρας καὶ τέλος μίαν πρὸς τὸν Σαμακοβίου Ἱερόθεον.

Ἡ κατωτέρω εὐχετήριος ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Σερβίας Μίλον Ὀβρένοβιτς (9) (ἢ Μιλόσην ἢ Μιλόσχην) ἱδρυτὴν τῆς δυναστείας τῶν Ὀβρένοβιτς (1780--1860). Οὗτος θανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του Μιλάνου Ὀβρένοβιτς, διορισθέντος κατὰ τὸ 1804 ὑπὸ τοῦ Καραγεώργη διοικητὴς τοῦ Οὐζιτσε (Οὐζίτσης), διεδέχθη αὐτὸν καὶ ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ Καραγεώργη, καὶ ἐγκαταλείψας τὸ πατρικὸν ὄνομα Θεοδώροβιτς ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του Ὀβρένοβιτς.

Ἡ ἀμέσως ἑπομένη ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Ἀδριανουπόλεως Γεράσιμον (10), χρονολογουμένη τῷ 1826, ὅστις ἦτο εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μποσταντζήμπαση (11), ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ.

Αἱ δύο τελευταῖαι ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Μητροπολίτην Διδυμοτείχου Καλλίνικον (12) καὶ Σαμακοβίου Ἱερόθεον (13), ἐν αἷς πρὸς τοῖς ἄλλοις γίνεται λόγος, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀγαθάγγελος κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἀπέστειλε πρεσβείαν ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Νικαίας Ἰωσήφ, Χαλκηδόνος Ζαχαρίου καὶ τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου Μελετίου εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐν ἔτει 1828, οἵτινες ἔφερον Πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν κατὰ μῆνα Φεβρουάριον γεγραμμένην «πρὸς τοὺς κληρικοὺς καὶ προκρίτους τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους», ὅπως κλίνωσι τὸν αὐχένα καὶ ὑπακούσωσιν εἰς τὸ Ὑψηλὸν Δοβλέτιον.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀγαθάγγελος ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος ἀπέστειλεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Καποδίστριαν, ὅπως ἐπιδώσωσι τὴν ἐπιστολὴν

---

(9) Περὶ αὐτοῦ ἴδε Κ. Ἀ μ ά ν τ ο υ, Οἱ Βόρειοι Γείτονες τῆς Ἑλλάδος. (Βούλγαροι, Ἀλβανοί, Νοτιοσλάβοι). Ἐν Ἀθήναις 1923, σελ. 228 κέ.

(10) Τὸν Δωρόθεον τὸν Χῖον Ἀδριανουπόλεως μαρτυρήσαντα τῷ 1821 διεδέξατο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Προικοννήσου Νικηφόρος, διατελέσας τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1824, ὅτε διεδέξατο αὐτὸν ὁ ἀπὸ Προύσης Γεράσιμος, διατελέσας τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1833.

(11) Περὶ τῆς φυλακῆς τοῦ Μποσταντζήμπαση καὶ τῶν φρικωδῶν βασανιστηρίων, τὰ ὁποῖα ὑφίσταντο οἱ εἰς αὐτὴν ἐγκάθειρκτοι, ἴδε G. A. Olivier, Voyage dans l'Empire Othoman, l'Egypte et la Perse, vol. I, p. 48-52· M. Ihil. Zallony, Traité les princes de la Vlachie et de la Moldavie Fanariotes, Paris 1830, p. 85, not. 1.

(12) † Μ η τ ρ ο π ο λ ί τ ο υ Δ ι δ υ μ ο τ ε ί χ ο υ Φ ι λ α ρ έ τ ο υ Β α φ ε ί δ ο υ (νῦν Ἡρακλείας), Κατάλογος ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου ἐν «Γρηγορίῳ τῷ Παλαμᾷ» ἔτ. Ζ' (1923). Ἐν Θεσσαλονίκῃ σελ. 205—206.

(13) Κατὰ τὸν Ἀμασείας Ἄνθιμον Ἀλεξούδην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ταύτην, καὶ λαβόντες παρ' αὐτοῦ τὴν πρόσφορον ἀπάντησιν ἀποκομίσωσι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παραγγέλματος τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Οὗτοι ἔφθασαν εἰς Ἑλλάδα κατὰ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου καὶ τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἦλθον εἰς Πόρον, ἔνθ' εὑρίσκετο ὁ Κυβερνήτης μεθ' οὗ τὴν ἑπομένην συνηντήθησαν, καὶ μετὰ ὀλιγοήμερον διαμονὴν ἐνταῦθα ἐπέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀποκριτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην. Ὁ Κυβερνήτης ἔγραψεν ἐν αὐτῇ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι δὲν δύναται νὰ δεχθῇ συμβιβαστικοὺς τρόπους καὶ ὅτι οἱ ἀγῶνες τῶν σεβασμίων Μητροπολιτῶν ἀπέβησαν ἄκαρποι καὶ ὅτι «ἡ τύχη λοιπὸν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἔργον τῆς θείας προνοίας» (14).

(Φ. 14β) Τῷ Ἡγεμόνι τῆς Σερβίας.

Διὰ πολλοῦ ἤδη ἀπηξίωμαι γράμματός της ἐκλάμπρου, δηλωτικοῦ τῆς τιμαλφεστάτης μοι ἀγαθῆς ὑγείας της, ἣν ἀντὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, καὶ ἀνθ' ἧς εὔχομαι νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς Θεόν· οὐ διαλείπω δὲ ἤδη μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὁλοψύχων εὐχῶν μου, καὶ ἔρευναν τῆς Εὐκταιοτάτης μοι Ἐκλάμπρου ὑγείας της, ἐπεύξασθαι αὐτῇ εἰλικρινῶς, ὅπως ὁ δι' ἡμᾶς ἐν σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἀνακλιθεὶς κύριος, καταξιῇ τὴν Ἔκλαμπρον αὐτῆς ὑψηλότητα ἑορτάζειν ἐν φαιδρότητι, καὶ πανηγυρίζειν εὐθυμίῳ τῇ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, τά τε θεῖα αὐτοῦ γενέθλια, καὶ πάνσεπτα Θεοφάνεια μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων Κυριακῶν ἑορτῶν, ἀπολαύουσα καὶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους, καὶ πάσης τῆς ἐτησίου αὐτοῦ περιόδου,

---

(14) Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, Τὰ Σωζόμενα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα. Ἐκδιδόντος Σοφοκλέους Γ. τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, Ἀθήνησι 1864, τόμ. Β΄ σελ. 50—51. Ἐνταῦθα ἀναφέρεται, ὅτι ἐκτὸς τῶν Μητροπολιτῶν Νικαίας Ἰωσὴφ καὶ Χαλκηδόνος Ζαχαρίου ἦσαν καὶ ὁ Λαρίσσης Μελέτιος καὶ ὁ Ἰωαννίνων Βενέδικτος, (ὃν οὐχὶ ὀρθῶς καλεῖ Βενιαμίν). Ἐπίσης δημοσιεύεται καὶ ἡ ἀποκριτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου (ἔνθ' ἀνωτέρω σελ. 53—56). Ὁ δὲ Μέγας Πρωτοσύγκελλος Μελέτιος εἶναι ὁ μετὰ ταῦτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διατελέσας Μελέτιος ὁ Γ΄ ὁ Πάγκαλος ὁ ἐκ Κέας καταγόμενος. Ἴδε † Μητροπολίτου Ἀθηναγόρα, Ὁ Θεσμὸς τῶν Συγκέλλων ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ, Μέρ. Ε΄, ἐν «Ἐπετηρίδι τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν», τόμ. Θ΄ (1932). Ἐν Ἀθήναις σελ. 280.

αἰσίου, εὐθύμου, ὑγιοῦς, καὶ παρεκτικῆς πάντων ὧν ἐφίεται σωτηρίαν ἀγαθῶν.

Ταῦτα συγχαριστηρίως, καὶ πρὸς ἀπότισιν πατρικοῦ χρέους· εἰδεῖα δέ με ὅλον πρὸς Θεὸν εὐχέτην θερμότατον ὑπὲρ τῆς πολυχρονίου ὑγείας αὐτῆς τε, καὶ πάσης τῆς ἐκλάμπρου οἰκογενείας της, καὶ ἀκλονήτου στερεώσεώς της ἐφ' ἧς ἵδρυται εὐσεβοῦς ἀρχῆς, καὶ πρόθυμον πάσαις ταῖς ἐπιταγαῖς αὐτῆς, παρακαλῶ, μὴ διαλίπῃ γράφουσά μοι συνεχῶς, καὶ ἐπιτάσσουσά μοι ἐλευθέρως ἐν τοῖς ἐπ' ἐμέ, πρὸ δὲ πάντων εὐαγγελιζομένη μοι τὴν θεοφρούρητον ἀγαθὴν αὐτῆς ὑγείαν· ἧς κ. τ. λ.

αωκϛ [= 1826] δεκεμβρίου κα΄ η.

(Φ. 8α) Τῷ Ἀδριανουπόλεως ἐν τῇ φυλακῇ

Τὸ ποθεινόν μοι ἀδελφικῶς ραβάσιον ἐν ἄκρᾳ θυμηδίᾳ λαβών, ἀνέγνων ὅσα καθαραῖς λέξεσιν ἐκφραζομένη σημειοῖ, ἐξαγορευομένη μὲν τὰ παρελθόντα, καὶ συγγνώμην ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀφετηρίας ἐξαιτουμένη, ὑπισχνουμένη μοι δὲ εἰς τὸ ἐφεξῆς ἀγάπην εἰλικρινῆ καὶ ἀπροσποίητον, καὶ σχέσιν ἀδιάσπαστον καὶ ἀμεταποίητον καὶ τὰς μὲν εὐδιαθέτους καὶ εὐσυνειδήτους ταύτας ἐκφράσεις της (τὰς ὁποίας, ἂν τῷ ὄντι ὁ κάλαμος προεμβαφεὶς εἰς τὴν εὐδιαθεσίαν καὶ εὐσυνειδησίαν, ἔγραψεν) εὐχαρίστως ἀποδέχομαι καὶ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ προσφοράν, δι' ὅσα καθαπτομένη καταιτιᾶταί μου ὡς μὴ εἰλικρινοῦς πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ πολιτικοῦ καὶ πεπλασμένην εἰλικρίνειαν μετερχομένου, καὶ ὑπόπτου καὶ ὑφορωμένου αὐτήν, ἀπολογούμεθα ἐν ἀληθεῖ, ἐπὶ Θεῷ μάρτυρι ! διαθέσει τε καὶ γραφῇ, τὴν πιστοποιῶ, ὅτι ἐγὼ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τοῦδε εἰλικρινῶς προσηνέχθην αὐτῇ καὶ οὐδέποτε πολιτευόμενος ἢ κολακεύων ἐτροπολόγησα, ὅτι χρείαν τοιούτου χαρακτῆρος δὲν ἔχω, μήτε αὐτὸ τὸ ἰδίωμά μου καταδέχεται τοιαύτας ἀνδραποδώσεις βωμολοχίας· ἀκίβδηλον καὶ καθαρὰν ἀγάπην μου ἀδίκως ἀμαυροῦσαν μὲ τὸ τῆς ὑπονοίας ἐξῶλες χρῶμα διαφθείρει καὶ ἀδικεῖ· ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι χρεία ἀπολογιῶν καὶ ἀθωώσεων· ὅτι εἰμὶ εὔνους καὶ εὐδιάθετος πρὸς αὐτήν, καὶ παρὰ πάντων πληροφορεῖται, καὶ ἐν δευτέρᾳ κατ' ἰδίαν προσωπικῇ συνδιαλέξει θέλει λάβει πλήρη τὰ πιστά· λυποῦμαι ὅμως διὰ τὰ τοσαῦτα ἔτη γνωριμίας, φιλίας, καὶ οἰκειό-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τητος, νὰ λογίζωνται μάταια διαφερόμενα ὡς ὕποπτα· ὁ ἐρχομὸς τοῦ Σεβ. ἀδελφοῦ Γέρ. ἁγίου Νικομηδείας (15), ἐξ ἀρχῆς ἀπεφασίσθη, καὶ τετελειωμένος λογίζεται, καὶ ἄνος (= ἄνθρωπος) διωρίσθη νὰ ὑπάγῃ καὶ ἡ προσκλητικὴ ἐπιστολὴ εἶναι ἕτοιμος· δὲν ἠξεύρω δέ, διὰ ποίας περιπλοκὰς τοῦ φερμανίου, ἀφ' οὗ δὶς ἐπουγιουρδίσθη τὸ ἄρζι τοῦ δεσπότου, γίνεται τοσοῦτος μουχταζάς, καὶ ἀναβάλλεται τὸ 'Ιτλάκι· μ' ὅλον τοῦτο μοὶ ὑπεσχέθη ὁ καφοὺ κεχαγιὰς ὅτι σήμερον πλέον ἀφεύκτως ἐκδίδοται τὸ αὐτὸ 'Ιτλάκι, καὶ ὅτι περὶ τὸ ἑσπέρας θέλει μοὶ τὸ φέρει, καὶ τούτου γενομένου, εὐθὺς μέλει νὰ κινήσῃ ὁ ἐπὶ τούτῳ προσδιορισθεὶς ἄνος (= ἄνθρωπος) διὰ νὰ μετακομίσῃ τὴν αὐτοῦ Σεβασμιότητα ἐν ἀνέσει καὶ ἀκωλύτως. Ταῦτα κ.τ.λ.

(1826) 'Οκτωβρίου ιβ΄.

(Φ. 55β) Τῷ Διδυμοτοίχου

῞Οτι καὶ κατὰ τὴν 10ην τοῦ (δε)κεβρίου διὰ τοῦ ἐπαρχιώτου του Παυλῆ τῷ ἐγράψαμεν περὶ τῶν ὧν ἔδει, περὶ ὧν καὶ δὲν μᾶς ἀπεκρίθη οὐδόλως, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπαπορούμεν, καὶ ἤδη πάλιν δὲν λείπομεν ὀκαζιόνος ἐπιτυχόντες, νὰ τῷ γράψωμεν, ὅτι νὰ μᾶς ἀποκριθῇ ἀποτελεσματικῶς περὶ τῶν προγεγραμμένων μας, ἀξιοῦντες τὸν ἅμα νὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ τῶν χρεῶν του, ἐπειδὴ καὶ ἡ προθεσμία ἐπέστη, καὶ γινώσκει τὰς δυσκολίας τῆς Πόλεως, αἵτινες κατήντισαν εἰς τὸ ἀνοικονόμητον, καὶ... καὶ... καὶ... εἰς δὲ τὸ κενάρι, ὅτι ἔσφαλεν ὁποῦ δὲν μᾶς ἀπεκρίθη περὶ τῶν προγεγραμμένων μας· καὶ ὅτι ἂν θέλῃ ἤδη ἂς μᾶς γράψῃ διὰ νὰ ἐκδόσωμεν τὴν περὶ τῆς ἐνδημίας της Πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν καὶ ὅτι ἀπέρχονται εἰς Πελοπόννησον ὅ τε Γέρων Νικαίας, καὶ Γέρων Χαλκηδόνος, καὶ ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος, διὰ νὰ ὁμιλήσωσι τοὺς ἐν αὐτῇ νὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα, καὶ νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ κραταιὸν Δεβλέτι, ὡς ἀνέκαθεν κ. τ. λ.

(1828) Τῇ ιθῃ Φευρουαρίου.

(15) Εἶναι ὁ Πανάρετος ὁ ἀπὸ Προύσης καὶ πρότερον Μηθύμνης. Β. Α. Μ υ σ τ α κ ί δ ο υ, 'Ιστορικαὶ Εἰδήσεις περὶ Κουρουτσεσμέ..... 'Εν 'Αθήναις 1888, σελ. 78. Πρβλ. Ε ὐ σ τ ρ α τ ί ο υ Δ ρ ά κ ο υ, Λεσβιακά.... Τόμ. Β' σελ. 27. 'Αθήνησι 1899. 'Ο Πανάρετος ἐξελέγη Νικομηδείας τῷ 1821 θανόντος 'Αθανασίου.

(Φ. 55β) Τῷ Σαμμακοβίου

῞Οτι, καὶ προλαβόντως τῷ ἐγράψαμεν, καὶ ἤδη πάλιν δὲν διαλείπομεν μὲ τὴν εἰς ταὐτόθι πάροδον τῶν Σεβ. Γερόντων τοῦ τε ἁγίου Νικαίας (16), καὶ Χαλκηδόνος (17) καὶ μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου (18), τῶν ἀπερχομένων πρὸς τὰ κατωφερῆ μέρη, παρ' ὧν καὶ πληροφορηθήσεις τὴν αἰτίαν, νὰ τὸν ἀξιόσωμεν, ὅτι νὰ μᾶς γράφῃ συνεχῶς, κ. τ. λ.

(1828) Τῇ ιθῃ Φευρουαρίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(16) 'Ιωσὴφ τοῦ ἀπὸ Πελαγωνείας, ὅστις πρώην διατελῶν ἐξελέγη τὸ 1825 Νικαίας ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ προαχθέντος 'Ιεροθέου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον 'Αλεξανδρείας.

(17) Ζαχαρίου τοῦ ἀπὸ Κυζίκου.

(18) Μελετίου τοῦ εἶτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

206 · ΕΞΕΤΥΠΩΘΗ ΤΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1933

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ